

## ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

Πρὸς Σὲ, Ἀγγελε μου . . .

Ἄν ἔχη ἀνθούς ἀμέτρητους  
 Ὁ Μᾶϊς 'ς τὴν ἀγκαλιά του,  
 Κι' ὁ Οὐρανὸς μυριόφωτη  
 Τὴν ἀστροσυντροφιά του,  
 Στὰ κάλλη σου τὰ ἐλόλαμπρα  
 Ἀνοιξι, νέα κυττάζω,  
 Στὴν ὄψι σου θαυμάζω  
 Ἀθάνατο Οὐρανό.

Ἡ λάμψι τῶν ἀστέρων σου  
 Ἐφεξε 'ς τὴν ψυχὴ μου  
 Κ' αἰώνιο παράδεισο  
 Ἀπόχτησε ἡ ζωὴ μου.  
 Μὲ ἀγαποῦν καὶ οἱ ἄγγελοι  
 Πῶς ἀγαπᾶω ἐσένα  
 Καὶ ὅλα ἐρωτευμένα  
 Τὰ πλάσματα ὠρῶ.

Ὁ νοῦς μου δὲν στοχαζέται  
 Τοῦ κόσμου τὴν κακία,  
 Γιατὶ ἀνέβη εἰς ἄγνωστη  
 Ἀθάνατη εὐτυχία.  
 Σ' ἀγάπησα καὶ ἀπόχτησα  
 Γῆ κι' οὐρανὸ μαζὶ μου,  
 Ἀφοῦ τὸ Πᾶν, ψυχὴ μου,  
 Σὲ 'μᾶς γλυκογελά.

Χαραῖς, ἐλπίδες, θάσανα,  
 Ἀρχὴ καὶ συντελεία  
 Σαρκόνουνται 'ς τοῦ ὅρκου μας  
 Τὴν ἔνωσι τῇ θεῷ!  
 Ὁ φθόνος κλαίει παράξενα  
 Πῶς δὲν μᾶς ἀπελπίζει,  
 Καὶ πῶς δὲν μᾶς χωρίζει  
 Ὁ Χάρος βλασφημᾷ.

Μ' ἂν ἦναι κρίμα ὁ Ἔρωτας  
 Στὰ πόδια τοῦ Ἀθανάτου,  
 Γιὰ σὲ ἄς ριχθῶ 'ς τὴν κόλασι  
 Στὰ χέρια τοῦ Θανάτου,  
 Κ' ἐκεῖ ποῦ θρῆνοι ἀδιάκοποι  
 Θ' αὐξάνουν τὸ σκοτάδι  
 Τὸ κρίμά μου 'ς τὸν Ἄδη  
 Θὰ λέω πῶς σ' ἀγαπῶ

Μὲ πάθος φλεγερώτερο  
 Ἀφ' τῇ φριχτῇ φωτιά του,  
 Ὡς ποῦ κ' ἐκεῖος τὸν ἔρωτα  
 Ν' ἀκούσῃ 'ς τὴν καρδιά του,  
 Μὲ μιᾶς μυριανθοστόλιστος  
 Παράδεισος νὰ γένη  
 Καὶ ὅλοι οἱ κολασμένοι  
 Νὰ ἰδοῦνε τὸν Θεό.

ΑΡΙΣΤ. ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΔΟΙΟΝ ΘΑ ΜΕ ΚΛΑΥΣΗΣ

ΟΤΑΝ ΘΑ ΑΠΟΘΑΝΩ;

(ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΒΥΡΩΝΑ)

Ἀγieroῦται τῇ κυρίᾳ Α. Μ.

Καὶ εἶνε ἀληθὲς λοιπὸν εἰ θὰ μὲ θρηνήσῃς  
 Ὅταν ἰδῶ ἐπὶ τῆς γῆς δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον;  
 Εἰπέ μου, ἐπανάλαβε τὰς λέξεις, μὴ σιγήσῃς.  
 Ἀλλ' ἂν ἡ θλίψις τ' ὄμμα σου σκοτίσῃ τὸ ὦραϊον  
 μὴ τὰς ἐπαναλάβῃς, μὴ. Ἐδῶ ἐπὶ τοῦ κόσμου  
 Ποτέ μου δὲν θὰ ἤθελα νὰ σὲ λυτήσω, φῶς μου!

ὦ φίλη! ἡ καρδιά μου πῶς εἶνε τεθλιμμένη!  
 Αἱ τόσαι μου ἐξέλιπον ἐλπίδες καὶ τὸ αἷμα  
 ψυχρὸν ἐντὸς τοῦ στήθους μου νῦν ῥεῖ. Μαραμμένη  
 ὅταν θὰ πάσῃ ἡ ζωὴ τοῦ φίλου σου, σὺ Εἰμᾶ,  
 σὺ μόνῃ εἰς τὸ τάφον μου θὰ ἔλθῃς νὰ στενάξῃς  
 καὶ δάκρυ τόσον προσφιλὲς θρηνεῖσα ν' ἀπομάξῃς.

Καὶ ὅμως φέγγος ἅγιον μοὶ φτίνειται αὐγάξει  
 διὰ τοῦ νέφους τοῦ πυκνοῦ τῆς τόσης θλίψεώς μου,  
 σκέψις γλυκεῖα τοὺς παλμούς τοῦ πόνου μετριάξει  
 ἡ σκέψις εἰς συμπαιθεῖς ὑπὲρ τῆς θέσεώς μου.  
 Παρήγορος συλλογιουδὸς! Τοὺς πόνους ἀναβάλλει  
 καὶ τ' χωρῖσσαν χιλὸς μου τὸ κάμνει ν' ἀναβάλλῃ.

ὦ! πόσον, πόσον εὐλόγῳ τὸ δάκρυόν σου, γύναι,  
 Μάθε εἰ δὲν χύνεται ἐπὶ τῆς γῆς ματαιῶς.  
 Δι' ἓνα μὴ δυνάμενον νὰ κλαύσῃ δάκρυ εἶνε,  
 ἡ μᾶλλον ἱερὰ σταγὼν δι' ἃν ἰδῶ μοιραῖός  
 ὁ δειπνῶν ἀπώλεσε τὴν δύναμιν νὰ κλαίῃ.  
 Εὐλογημένον δάκρυον! ὦ! δι' ἐμὲ ἄς ῥέῃ.

ὦ γύναι λατρευμένη μου, πολὺ ἀγαπηθεῖσα!  
 Εἰς χρόνους ἄλλους ἔπαλλεν ἡδέως, ἐνθυμήσου,  
 ἡ θερμότερα ἐν μοίᾳ καρδιά, ἡ καμφοῖσα  
 τοσάκις εἰς συμπάθειαν καθὼς ἡ εἰδικὴ σου.  
 Ἀλλ' ἦδη ἀφοῦ ἔπαυσε τὸ κάλλος νὰ μαγεύῃ  
 τὸν δυστυχῆ ἀπέλπιδα, εἰς στεναγμὸν ἀπέβη!

Κ' ἐν τούτοις εἶνε ἀληθὲς εἰ θὰ μὲ θρηνήσῃς  
 ὅταν ἰδῶ ἐπὶ τῆς γῆς δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον!  
 Εἰπέ μου, ἐπανάλαβε τὰς λέξεις, μὴ σιγήσῃς.  
 Ἀλλ' ἂν ἡ θλίψις τ' ὄμμα σου σκοτίσῃ τὸ ὦραϊον  
 μὴ τὰς ἐπαναλάβῃς, μὴ. Ἐδῶ ἐπὶ τοῦ κόσμου  
 Ποτέ μου δὲν θὰ ἤθελα νὰ σὲ λυτήσω, φῶς μου.

Ἐν Ἀθῆναις.

Α. Α. ΜΩΡΑΙΤΙΔΗΣ